

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. F. M.**, zastoupen JUDr. Miroslavem Hlavníčkou, advokátem se sídlem Politických vězňů 21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2014, č. j. OD 741/14-3/67.1/14205/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 6. 5. 2015, č. j. 60 A 12/2014 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dle zjištění Městského úřadu Nový Bor (dále jen správní orgán prvního stupně) měl žalobce v rozporu s právními předpisy řídit dne 20. 1. 2014 v obci Cvikov motorové vozidlo, na němž nebyla umístěna tabulka registrační značky, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Proto vydal správní orgán prvního stupně dne 11. 7. 2014 rozhodnutí č. j. SO2-138/2014-78/Ra MUNO 36672/2014, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobcovo odvolání žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem žalobu namítaje porušení zásady *in dubio pro reo* ve správním řízení. Dle žalobce nelze považovat za důvodně prokázané, že jsou výpovědi zasahujících policistů věrohodné.

[3] Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby dospěl k závěru, že považuje hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů správními orgány za správné a logické, neboť výpovědi byly konzistentní, nezaujaté a dostatečně podrobné, prokazující naplnění znaků skutkové podstaty daného přestupku. Konstatoval, že nevznikly žádné pochybnosti, kvůli nimž by bylo nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále též stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost namítaje jeho nezákonnost, tedy důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu k dalšímu řízení.

[5] Dle stěžovatele byla porušena základní zásada správního trestání *in dubio pro reo*. Nelze považovat za prokázané, že výpovědi zasahujících policistů jsou věrohodné, a to vzhledem k rozporům v nich. Nadto výpovědi tří svědků žalobce prokazují, že skutkový děj se policisty popisovaným způsobem nemohl odehrát. Další navržené svědky odmítl správní orgán vyslechnout.

[6] Je nemožné, aby se policisté při pronásledování stěžovatele drželi v kopcovité krajině a za poměrně velké rychlosti neustále ve vzdálenosti tří metrů od jeho vozidla. Tento rozpor mezi tvrzením policistů a realitou značně znevěrohodňuje jejich výpověď. Navíc dle svědků navrhovaných stěžovatelem došlo k příjezdu policejního vozu na místo, kde již parkoval vůz stěžovatele, až po několika minutách po jeho příjezdu. Správní orgán řadu svědků odmítl vyslechnout, takže se rozhodně nesnažil zjistit všechny skutečnosti, které zjistit měl a mohl.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom, že by napadený rozsudek trpěl vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou sporu v nynějším řízení o kasační stížnosti je otázka, zda obsah výpovědí policistů znevěrohodňuje jejich tvrzení natolik, aby na straně správního orgánu vznikly pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál.

[11] Neumístění registrační značky na vozidlo patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích nejsou přestupky takto pozorovatelné (srov. např. jízda

bez bezpečnostního pásu, telefonování během řízení) nijak dokumentovány (fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jejich spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Této povinnosti v nynějším případě žalovaný dostál, oba zasahující policisty vyslechl při ústním jednání dne 5. 5. 2014.

[12] Jelikož přestupek sám o sobě není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policisté se v řízení primárně považují za svědky události, kteří nejsou motivováni, ať již negativně či pozitivně, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše cit. rozsudek č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 17). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).

[13] K tomu v nyní posuzovaném případě nedošlo. Policisté ve chvíli, kdy auto stálo, pořídili video a několik fotografií, z nichž je patrné, že registrační značky na vozidle umístěny nejsou. Stěžovatel se se skutečností, že na vozidle značky umístěny nebyly, ztotožnil. Tvrdil však, že během jízdy mu několikrát spadly, musel je nasazovat, přičemž mechanicky poškodil držák na ně, proto jel k autoservisu svého zetě, aby mu značky připevnil. Policie jej dle jeho tvrzení kontrolovala ve chvíli, kdy parkoval u autoservisu.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že stěžovatel kolem nich ve vzdálenosti jednoho až tří metrů projel po komunikaci, aniž by měl na vozidle umístěny registrační značky. Nato jej začali pronásledovat a při nejbližší příležitosti jej za použití výstražných světel zastavili, pořídili fotodokumentaci a videonahrávku. Ani jeden z policistů netvrdil, že by se po celou dobu pronásledování vozidla nacházeli ve vzdálenosti tří metrů od něj, jak stěžovatel nesprávně namítá v kasační stížnosti.

[15] Žalovaný navíc vyhověl všem návrhům stěžovatele na doplnění dokazování dalšími svědeckými výpověďmi. Při jednání 26. 2. 2014 tak vyslechl stěžovatelova zetě, automechanika A. J., při jednání 25. 6. 2014 poté M. P. a H. K. Žádný z těchto svědků však neviděl vozidlo stěžovatele přijíždět, nemohl se tedy vyjádřit k tomu, zda na něm byly v tu chvíli umístěny registrační značky. Shodovali se pouze v tom, že mezi příjezdem vozidla stěžovatele, který zaznamenali sluchem, a příjezdem policejní hlídky, uplynulo pár minut (jedna až pět). Žalovaný poté ve spojení s dalšími důkazy dospěl k závěru, že stěžovatel se přestupku dopustil. Krajský soud v postupu žalovaného pochybení neshledal.

[16] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná závěry rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 – 44, č. 1038/2007 Sb. NSS: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat,*

jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“

[17] Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*) (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, bod 18).

[18] Žalovaný v nyní projednávané věci těmito požadavkům dostal, aniž by u něj vznikla pochybnost o tom, že stěžovatel příslušný přestupek spáchal. Nebylo tedy na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, již se stěžovatel dovolává. Nepochybil ani tím, že by nevyslechl žádné další svědky, jak tvrdí stěžovatel. Naopak, všechny tři osoby, které stěžovatel označil, byly ve správním řízení vyslechnuty. Správní orgán se jejich výpověďmi podrobně zabýval.

[19] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu